

MUZEUL NAȚIONAL AL AGRICULTURII

CONSILIUL JUDEȚEAN IALOMIȚA

BAT CLOPOTE DE NUNTĂ LA MUZEU

Miercuri, 12 iulie 2017, ora 14,00

Odată ce păşim pragul muzeului, nu putem să facem abstracţie de bogăţia meşteşugurilor în ceea ce priveşte mijloacele de transport, costumele populare, ştergarele, clopotele, lăzile de zester, chintesenţă a priceperii, tenacităţii şi a spiritului celor ce le-au creat, toate aflate într-o armonie perfectă între util şi frumos, ca o caracteristică esenţială a existenţei.

Una dintre cele mai spectaculoase arte este cea a prelucrării lemnului şi dacă ne oprim asupra lăzilor de zestre, într-adevăr putem spune că sunt expresia bogăţiei artistice a meşteşugarului român. Lăzile obişnuite au fost prezente pe întreg teritoriul ţării, dar cu denumiri diferite, în funcţie de zonă şi de destinaţie: racle sau lacre (Oltenia, Muntenia), tronuri (Mărginimea Sibiului), lădoaie (Maramureş), lăz cu pui (zona Almăjului), secrie (zona Lăpuşului, Sălaj), sicrine (zona Bihorului, Hunedoara) etc. cât şi lăzi de zestre în care se ţineau hainele bune sau de sărbătoare şi care li se dădeau fetelor atunci când se măritau.

Harul meşteşugarului, interpretarea motivelor populare, de la obiecte de metal, material textil, lemn, piele, ceramică, piatră etc. coerenţa şi varietatea lor, creează unitate stilistică, spectaculozitate şi unicitate artei populare româneşti.

"Bat clopotele de nuntă la muzeu" este o întoarcere în timp, o revenire la origini, la semnificaţii şi simboluri. Căsătoria este unul dintre cele mai importante evenimente din viaţa omului. Expoziţia poate fi considerată un reper şi unul dintre motivele acestei interpretări este că, putem face comparaţii între ceea ce a fost, ceea ce este şi doar să presupunem spre ceea ce ne îndreptăm, putem vedea cum transformările social-economice au determinat modificări importante, mai ales în ceea ce priveşte recuzita, în ce măsură se mai păstrează obiceiurile străvechi legate de nuntă, ce simboluri mai sunt încă prezente (apa, bradul, colacul, grâul etc.).

Un loc aparte în această expoziţie îl constituie fotografia de nuntă, cea care oferă eternitate chipurilor şi momentelor şi furnizează informaţii preţioase despre oamenii care au fost...

Astfel, Muzeul Naţional al Agriculturii, în prag de vară 2017, deschide încă o dată uşa pentru a vă invita pe Dumneavoastră, dragi vizitatori, mai mici sau mai mari, la un moment emoţionant din viaţa spirituală a lumii satului.

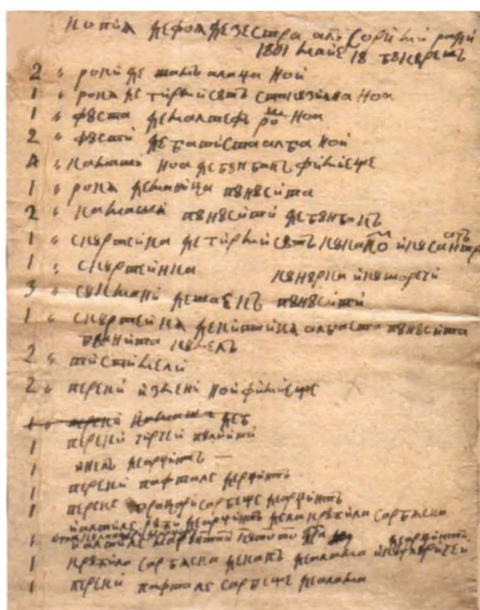
Muzeul Naţional al Agriculturii

Manager,

Prof. dr. Gheorghe PETRE

Expoziţia "Bat clopotele de nuntă la muzeu" doreşte să reliefeze importanţa ceremonialului nunţii, dar mai presus de acesta, perioada de pregătire a acestui eveniment, evidenţiind obiectele valoroase pe care muzeul le are în patrimoniu. Cu această ocazie se valorifică colecţia de ştergare, piese de port, lăzi şi clopote, precum şi colecţia de fotografii. Nu dorim să cădem în capcana reperelor bibliografice, dar vom invoca, totuşi, două mărturii vechi legate de nuntă, pe care le considerăm importante pentru exemplificarea ceremonialului nunţii la români:

1. În 1791, Dimitrie Cantemir scrie în *Descriptio Moldaviae* ceremonialui nunţii: *"la nuntă se dă conăcaşilor o năframă de postav de bun preţ sau vreo pânză de mătase..."*;
2. Muzeul nostru deţine în patrimoniu o foaie de zestre din anul 1801, scrisă în limba bulgară unde sunt consemnaţi: *"12 şirveţi de bumbac sârbeşti, 3 şirveţi cu căpătâie de borangic, 6 şirveţi purtaţi,...43 coţi de pânză de bumbac"* .

Inv. F.S. 2284-Foaie de zestre din anul 1801

Deasemenea făurirea clopotelor cu ajutorul metalelor şi a focului, precum şi confecţionarea lăzilor de zestre de către tâmplarii care valorificau bogatele resurse locale de arbori foioşi sunt consemnate în diverse materiale privind ocupaţiile tradiţionale pe teritoriul României.

În tradiția populară fata nu se mărita dacă nu avea făcut din timp un trusou bogat pentru ea şi viitoarea ei familie, pentru naşi şi invitații de la nuntă, pe care îl păstra cu grijă într-o ladă de zestre pentru momentul nunții. Din dosarele de cercetare ale muzeului aflăm diferite aspecte despre acest ceremonial fastuos.

Fetele ţeseau de pe la 15 ani. Ştergarele pentru nuntă erau ţesute de mama fetei (urzite şi pornite), iar fata ţesea, alegea motivele. Ţeseam şi alegeam după alte modele şi după caiete, acolo erau şi culorile.

Eu mi-am făcut pentru nuntă 14 ştergare şi cu cele de prispă, 16. Cele 14 ştergare se dădeau la călţunarii care reprezentau rudele mai apropiate. Ştergarele de prispă erau lungi de 4 coţi şi se dădeau socrului mare şi nunului când veneau de la biserică, afară la prispă, în faţa casei.

Ştergarul de nuntă era cel mai frumos. Se dădea la masa mare duminică seara înspre luni... Oamenii nunului aveau ştergare mai bune decât ale mesenilor.

Când se lua mireasa de se ducea la biserică, se întorcea ginerica înapoi din căruţă la uşa de unde a luat mireasa, în uşă şedea soacra mică, îi desfăcea cămaşa şi-i băga acolo 10 lei, 5 lei, cât voia acolo, ea îi punea un ştergar de gât, numit ştergar pentru ginerică.

În căruţa care însoțea nuntașii la biserică erau mireasa, ginerica, nunul şi nuna. Erau şi căruţele cu „călţunari", câte zece-unsprezece căruţe „colăuri" (băieţi călări, care aveau câte o batistă la cal, la frâu). Batistele erau făcute de mireasă. Ştergarele de „călţunari"erau date când se juca mireasa după ce venea de la biserică.

După ce se venea de la biserică, s-aşeza nunu' cu socru' mare pe două scaune şi veneau mireasa cu ginerica cu două ştergare. Mireasa le turna vin să se spele iar "călţunarii" veneau pe la spate nunului şi socrului şi le arunca cu pământ sau cenuşă. După ce se spălau amândoi li se puneau ştergarele de gât şi acestea erau numite ştergare de prispă.

După ce veneau de la biserică, nuna intra în casă şi chema toate femeile. Nuna îi muta floarea pe cap miresii. Mireasa îi dădea nunei un ştergar numit ştergar „de mutat floarea". Ginerica îi punea bani în coc miresei şi mireasa săruta mâinile la femeile care erau în casă. Acestea îi dădeau bani. Făceau împreună o horă şi plecau afară. La surori de ginerică se dădeau basmale.

Toate căruţele aveau ştergar, dar cel mai frumos era la căruţa mirelui. Ele erau puse la caii din dreapta.

Ştergarele primite cu prilejul diferitelor nunţi se foloseau la decorarea interiorului, la icoane, la tablou, deasupra scoarţei, făcute funde.

(Dosar de cercetare din Arhiva M.N.A., Balaciu, jud. Ialomiţa)

COLECŢIA DE ŞTERGARE

Ţesăturile nu lipseau din nici o gospodărie. Ele erau ţesături mai subţiri sau mai groase, obţinute din fire de origine vegetală (in, cânepă, bumbac) sau animală (lână, mătase), întâlnite în fiecare gospodărie, în uzul casnic. Ştergarele, feţele de masă, feţele de pernă, perdeluţele de pus la geam şi altele - ca ţesături subţiri, şi *macatele, lăicerele*, *peretarele*, *cergile*, *scoarţele* - ca ţesături mai groase. Ele au fost iniţial produse cu o ornamentică şi cromatică mai simple. De la *învâstrarea* sau *învrâstarea* simplă, tehnică de lucru străveche, păstrată pentru înfrumuseţarea textilelor de folosinţă zilnică, s-a ajuns la nenumărate compoziţii, realizate prin *alesături* şi cusături, în care motivele vechi au fost întregite cu motive inspirate din lumea vegetală şi animală, în minunate armonii cromatice.

Trebuie remarcat că muzeul nostru are circa 500 de astfel de piese, ele datează majoritatea din secolul XX, dar există şi piese cu o vechime de aproximativ 150 de ani, donate de d-na Ileana Stoianovici şi de dr. P.S. Damaschin Coravu, Episcopul Sloboziei şi Călăraşilor .

La sfârşitul sec. al XIX-lea şi începutul sec. al XX-lea, cultivarea plantelor textile (in, cânepă, bumbac) şi creşterea oilor şi viermilor de mătase în România devin ocupaţii de importanţă naţională, susţinute de Guvern, deoarece se întrevedeau posibilităţile de valorificare a acestora în ţara noastră. Ne referim la climat, la felul pământului, timpul semănatului, cantitatea de sămânţă la hectar, îngrijirile în timpul vegetaţiei, îngrăşămintele utilizate, modul de recoltare a plantelor textile. De asemenea, creşterea gândacilor de mătase devine o afacere tot mai prosperă şi începe organizarea unei producţii sericicole româneşti. La sfârşitul sec. al XX-lea, se produc la noi în ţară fibrele chimice (artificiale şi sintetice), care prin varietatea tehnică şi cromatică a firelor obţinute din ele, atrag foarte mult creatoarele populare care lucrează diverse produse textile. Multe cooperative meşteşugăreşti, se înfiinţează şi produc ţesături, implicit ştergare, preluând motivele tradiţionale. Toate acestea se reflectă şi asupra ştergarelor realizate în aceaste perioade. În condiţiile economice din această perioadă, industria casnică textilă continuă să existe. Ţesăturile tradiţionale şi broderiile manuale cunosc spre sfârşitul sec. al XX-lea un anume regres şi muzeele împreună cu alte instituţii specializate fac eforturi deosebite pentru a salva şi revigora această tradiţie. Ştergarul, pe lângă creaţia populară autentică şi ingenioasă pe care o oferă, dintotdeauna a însoţit românul în toate obiceiurile legate de ciclul vieţii (naştere, nuntă, înmormântare) şi în riturile agrare. Funcţia lui decorativă, de uz sau de podoabă, îl face indispensabil în orice gospodărie.

Ştergar

Confecţionat din fire de bumbac şi borangic. Folosit la sărbători. Provenienţă: Câmpia Bărăganului. Datare: sec. XX. Dimensiuni: (240 x 62) cm. Nr. inv. 2425

Ştergar

Confecţionat din fire de bumbac şi borangic. Folosit la sărbători. Provenienţă: Câmpia Bărăganului. Datare: sec. XX. Dimensiuni: (197 x 54,5) cm. Nr. inv.2396

Ştergar

Confecţionat din fire de bumbac albe şi fire de P.N.A. vopsite. Folosit la sărbători. Provenienţă: Câmpia Bărăganului. Datare: sec. XX. Dimensiuni: (202x 52) cm. Nr. inv. 2378

Ştergar

Confecţionat din fire de bumbac, borangic şi arnici. Folosit la sărbători. Provenienţă: Câmpia Bărăganului. Datare: sec. XX. Dimensiuni: (360 x 56) cm. Nr. inv. 2374

COLECŢIA PIESELOR DE PORT POPULAR

Create din cele mai vechi timpuri, ca o necesitate a omului de a-şi proteja corpul de condiţiile specifice mediului, hainele au fost şi vor fi esenţiale în viaţa omului. Cea mai mare parte din produsele casnice textile, erau destinate confecţionării îmbrăcămintei. Cusutul acesteia constituia o activitate neîntreruptă, până în timpuri nu prea îndepărtate, deoarece pe lângă îmbrăcămintea uşoară, de vară, toţi membrii familiei aveau haine mai groase, de iarnă, iar pe lângă cele purtate zi de zi, fiecare avea haine pentru gătelile sărbătoreşti. Acestea le înlocuiau pe cele rupte când se învecheau, iar pentru gătelile sărbătoreşti se lucrau altele. Din generaţie în generaţie hainele de sărbătoare s-au dorit tot mai frumoase faţă de cele bătrâneşti, considerate învechite. În evoluţia portului popular s-au înregistat multe progrese atât în ornamentică, dar şi în linia croielii. S-au păstrat însă formele vechi, de tradiţie şi s-au adăugat elemente noi, fără să aducă modificări apreciabile.

În portul popular tradiţional, piesa de bază a fost *cămaşa* din pânză, purtată atât de bărbaţi cât şi de femei şi copii. În costumul bărbătesc, cămaşa a fost întregită de *iţari*. În costumul femeiesc, cămaşa a fost întregită de la brâu în jos cu două fote. Ele erau numite *zade* în ţinutul Năsăudului, *oprege* în Banat, *fâsticuri* (partea din faţă), în Oltenia, *catrinţe* în zona Olteniei, Munteniei şi mai rar în Moldova şi *fote* în Muntenia. Varianta mai lejeră a fotei era *vâlnicul* şi această piesă o găsim alături de *oprege* în Fondul Stoianovici. Dintre hainele de lână, protectoare contra frigului şi intemperiilor, colecţia de textile are câteva piese bărbăteşti (*sumane*, *pieptare*, pălării) şi femeieşti (şal, broboade).

O piesă comună, cu funcţii importante, atât în portul bărbaţilor cât şi al femeilor, a fost *brâul*, denumirea lui variind în funcţie de zona etnografică (*bete*, *brăciri*). Pe lângă aceste piese, în satele româneşti s-au ţesut şi *marame* fine din borangic, care erau folosite pentru acoperitul capului femeilor în zilele de sărbătoare.

Deşi avem variante în croiul cămăşilor şi al fotelor, costumul popular românesc este unitar. Cel de sărbătoare fascinează prin broderiile realizate cu înaltă măiestrie, prin diversitatea motivelor şi compoziţiilor ornamentale, prin armonia cromatică a acestora.

Piese de port popular reprezentative

din colecția Muzeului Național al Agriculturii

Cămaşă femeiască / Ie

Confecționată din pânză țesută în casă. Croi cu încrețitură la gât. Mâneca este lungă şi dreaptă. Ormanentată manual cu acul, folosind fire de bumbac vopsite şi fire metalice aurii. Proveniență Bucureşti. Datare: sfârşitul secolului al XIX-lea. Dimensiuni: Lprodus – 51 cm, Lmânecă – 78 cm, lpoale -134 cm, lmânecă – 42 cm. Nr. inv. F.S. 3541.

Vestă

Confecţionată din catifea (faţa), pânză (dublura), ornamentată cu mărgele sferice şi tubulare de diferite culori şi şnur galben aplicat pe margine. Piesă de sărbătoare pentru femei, purtată în zona Argeş. Provenienţă: Slobozia, jud. Ialomiţa. Datare: sec. al XX-lea. Dimensiuni: L – 60 cm, l – 46 cm. Nr. inv. 2252.

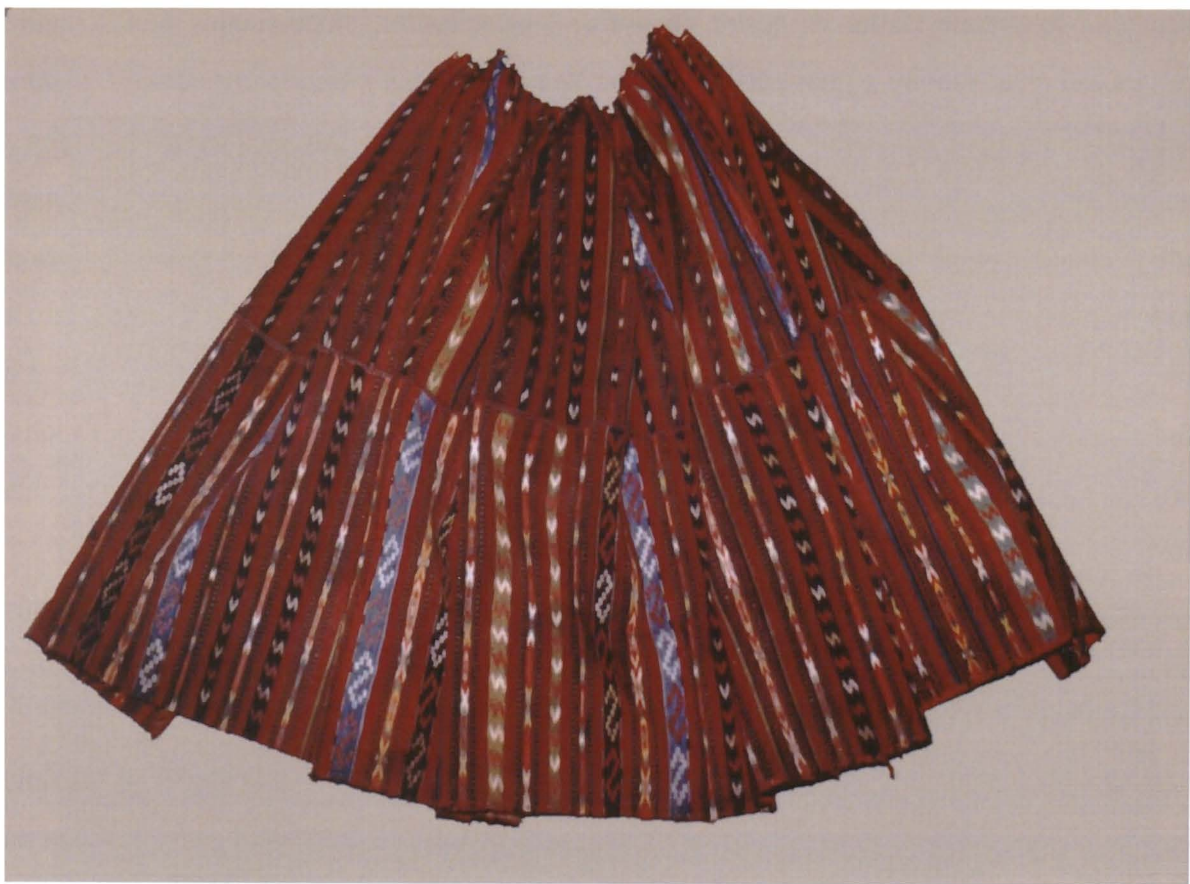
Vâlnic

Piesă de port popular femeiesc purtată peste cămaşă, de la talie în jos, fixată cu un brâu. Fotă încreţită, confecţionată din lână şi brodată manual cu fire metalice şi de lână. Provenienţă: Bucureşti. Datare: ½ sec. al XIX-lea. Dimensiuni: L – 340 cm, l – 65 cm. Nr. inv. F.S. 3529.

Vâlnic

Fotă încreţită confecţionată din două foi îmbinate cu acul de cusut pe lungime. Foile au fost alese şi ţesute pe războiul de ţesut tradiţional, orizontal. Provenienţă: Bucureşti. Datare: ½ sec. al XIX-lea. Dimensiuni: L - 208 cm, l - 61 cm. Nr. inv. F.S. 3531.

COLECȚIA LĂZILOR DE ZESTRE. CONFECȚIONAREA LĂZILOR

Confecționată încă din antichitate și înregistrată la majoritatea popoarelor europene, lada de zestre pentru păstrarea veșmintelor este o piesă străveche de mobilier, asupra căreia s-au făcut eforturi de înfrumusețare, de împodobire artistică intensă și nuanțată. Materialele etnografice de teren lasă să se înțeleagă că pe teritoriul României au existat lăzi obișnuite - în care se țineau hainele de uz cotidian și lăzi de zestre în care se depozitau hainele de sărbătoare și care intrau obligatoriu în dota fetelor, când se măritau. Deși asemănătoare ca alcătuire, formă și mărime, cele două categorii de obiecte se distingeau prin bogăția și rafinamentul ornamentului, însușiri întru totul favorabile lăzilor de zestre. În limbajul meseriașilor, ornamentarea prin scrijelire, crestare sau chiar scobire a unor părți ale lăzilor se numea *scriere, împistrare, tărcare, pictare.* La lăzile de zestre se decorau, în general, panoul frontal, capacul, picioarele, brațele capacului și panourile laterale. Dintre motivele ornamentale care figurau pe lăzile de zestre se remarcă motivele geometrice: succesiunea de linii înclinate, astfel încât să sugereze creanga sau frunza de brad, liniile în zig-zag, liniile întretăiate în formă de X-uri și șirurile de semicercuri, cercuri concentrice trasate cu compasul. Pe lângă aceste motive geometrice puternic evidențiate se mai găsesc și motive astrale, zoomorfe sau antropomorfe și nu în ultimul rând, crucea. Aceste motive care nu sunt totuși întâmplătoare, reprezintă puternice simboluri românești, regăsite și pe alte piese populare.

Dacă o privim din perspectivă istorică, ornamentația lăzilor de zestre a avut o constanță a formelor, cu semnificații legate de cultul fertilității, al fecundității. Spre sfârșitul secolului al XVIII-lea s-a răspândit lada pictată policrom, cu motive florale.

În afara lăzilor pentru păstrarea îmbrăcămintei, pe vremuri se făceau și lăzi mai mici pentru podoabe și obiecte personale de valoare, dar și alte genuri de lăzi, tip cufere, mai mult sau mai puțin ornamentate, ajungându-se în ziua de azi la lăzi împletite din nuiele sau geamantane.

Aceste lăzi erau confecționate de meseriași tâmplari și erau vândute tot de ei în târguri sau, de multe ori, meseriașii încărcau în căruțe câte 10-14 piese mari și altele mai mici și parcurgeau drumul de la munte la câmpie pentru a face schimb de produse (troc). Ei luau de la câmpie de regulă cereale.

Lăzi pentru depozitat hainele din colecția Muzeului Național al Agriculturii

Ladă pentru haine/*Săcrin*

Obiect de uz casnic destinat păstrării hainelor de sărbătoare. Alcătuită din 4 stâlpi de susţinere, cu rol de picioare, în care sunt încastraţi pereţii laterali. Atât capacul de formă convexă cât şi pereţii, sunt ciopliţi cu motive geometrice. Proveniență: com. Cerbăl, jud. Hunedoara. Dimensiuni: (101x51x76) cm. Nr. inv. 512

Ladă de zestre

Obiect de mobilier din lemn, format dintr-o cutie cu mânere laterale şi capac bombat, cu sistem de închidere, prins în balamale de cutie. Lada prezintă două sisteme de închidere: broască (cheie) şi ivăr (sistem pentru lacăt). Confecționată din lemn de brad și metal. Proveniență: com. Perieţi, jud. Ialomiţa. Dimensiuni: (84x45x50) cm. Nr. inv. 3860

Cufăr

Obiect din răchită împletită cu sistem de închidere şi ornamente din fier forjat şi sistem de prindere cu arc din sârmă. Datare 1940. Provenienţă: Bucureşti. Datare 1940. Dimensiuni: (43,5x85,5x32) cm. Nr. inv. 3194

Ladă de zestre pictată

Piesă de mobilier compusă din: ladă, capac, stinghie ornamentală la faţa lăzii, stinghii ornamentale pe părţile laterale ale capacului, două balame-pafta, broască, scândură ce compartimentează interiorul lăzii. Motive florale pictate. Proveniență: Slobozia, jud. Ialomiţa. Dimensiuni: (145x51x44,5) cm. Nr. inv. 1399

COLECȚIA DE CLOPOTE. FABRICAREA CLOPOTELOR

Cunoştinţele legate de turnarea clopotelor au fost transmise din tată în fiu, iar fiecare generaţie şi-a adus aportul propriu la dezvoltarea afacerii şi îmbunătăţirii calităţii produselor. Importanţa clopotelor este covârşitoare în viaţa spirituală a satului, ele se aud în toată parohia. Pe unele clopote se află următoarea inscripţie: *Vivos Voco, Mortuoros Plango, Fulgura Frango*, care defineşte pe scurt cele trei aspect importante: *Pe vii îi chem la biserică, pe morţi îi plâng, fulgerele le alung.*

Primul pas în crearea unui clopot îl constituie proiectarea şablonului, timbrul muzical, rezonanţa şi nota acestuia. Făurirea clopotelor se face cu mare măiestrie şi pricepere şi cu unelte specifice, românii perfecţionându-se prin colaborarea cu ruşii, germanii, olandezii şi englezii, care au ajuns la performanţă cu turnătoriile lor. Calitatea clopotelor poate fi uşor observată, numai analizând suprafaţa acestora, care nu trebuie să prezinte fisuri, pori sau alte defecte de turnare. Aliajul folosit la turnare este de regulă bronzul. De la cele mai mici, până la cele mari, destinate mănăstirilor şi bisericilor, clopotele sunt muncite cu sudoare în atelierele de fierărie sau în turnătorii. Profilul este mai întotdeauna acelaşi, tronconic, diferă însă prin mărime, destinaţie şi tonalitate. Un clopot care nu are armonici este rece, îndepărtat de sufletul omului. De aceea turnarea unui clopot nu se poate face la întâmplare, respectându-se doar profilul exterior. Din examinarea aprofundată se observă că prin controlul strict al grosimii pereţilor unui clopot, de la coroană până la bază, atunci când limba atinge punctual de lovire, se face cu respectarea unor norme, căci, altfel, nu se poate obţine armonizarea sunetelor mai multor clopote în turnul aceleiaşi biserici. Din acest motiv, în multe cazuri, clopotele fiind turnate la întâmplare, nerespectând nici cele mai elementare normative, chiar dacă în mod separat putem fi oarecum mulţumiţi de sunetul fiecăruia în parte, sunt şanse foarte mici, când vor fi trase împreună, ca sunetele lor să se armonizeze, lucru ce va fi observat şi va deranja persoanele cu ureche muzicală.

În practica populară românească, în ceremonialul nunţii, caii erau împodobiţi şi aveau clopote atârnate de gât, care în timpul mersului, prin tonalitatea produsă, se dădea vestea trecerii nunţii prin sat, pe drumul către biserică şi la locul petrecerii. Aceste clopote erau prelucrate de meşterii fierari ai satului sau se cumpărau. Colecţia de clopote a muzeului este destul de mică, dar are şi piese vechi, cu înscrisuri în limba slavonă, limba veche a românilor.

Clopot

Obiect de formă tronconică, inscripţionat cu caractere slavone şi datat 1851. Folosit în ritualul cultic. Proveniență: Slobozia, jud. Ialomiţa. Dimensiuni: H-12 cm, D-11,5 cm. Nr. inv. 2050

Salbă cu clopoței

Compusă dintr-un clopot şi 12 zurgălăi, din metal, montaţi pe o curea din piele cu sistem de închidere prin cataramă, prinsă în cureluşe din piele. Zurgălăii sunt de diferite dimensiuni şi prezintă înscrisuri ştanţate: „VICTORIA", „No. 21, „No.22", etc. Proveniență: Băicoi, jud. Prahova. Dimensiuni: L-120 cm, H-15 cm, D-14,5cm. Nr. inv. 4597

Clopoţei de greabăn cu panaş

Pentru montat pe harnaşament, deasupra greabănului, la cal. Se compune din: 4 zurgălăi care au în interior o bilă cu lanţ ataşată pe şurub. Zurgălăii sunt montaţi pe un cadru ax, cu braţe uşor arcuite, prevăzute la capete cu câte un cap de dragon, folosite pentru fixarea a câte unui cornet, din tablă, suport pentru un smoc de păr de cal (culoare naturală şi unul vopsit în roşu) prins pe un ax din sârmă împletită. Zurgălăii sunt dispuşi: 2 lateral şi 2 central. Pe zurgălăul central superior prezintă, înşurubat, un vultur din bronz turnat. Provenienţă: Băicoi, jud. Prahova. Dimensiuni: L-67 cm, H-58 cm, D-7,5cm. Nr. inv. 4685.

Clopot

Clopot din bronz, turnat, format din: clopotul propriu-zis, ureche de prindere. În interiorul clopotului este prins printr-o za din sârmă un alt clopot, în care este fixată limba de batere. Cu curea de piele. Proveniență: Padina, jud. Buzău. Nr. inv. 1935

COLECȚIA FOTOGRAFIE DE EPOCĂ

Încă de la începuturile pătrunderii sale în România (secolul al XIX-lea), fotografia se aliniază la tendințele și tehnicile fotografiei europene, dat fiind poziția României în Europa, în special bunele relații cu Franța (țara unde s-a născut fotografia).

Treptat, se formează și încep să se afirme fotografi valoroși precum: Carol Pop de Szathmary, Franz Duschek, Franz Mándy, Hestor și Ioan Heck, Emil Fischer, Andreas D. Reiser, Ludving Anger, Alexandru Bellu, frații Minovici, Jean Bielig ș.a.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, apare *fotografia de amator* (care se diversifică treptat spre genurile consacrate ale artei fotografice: eseu, portret, peisaj /fotografie de călătorie, reportaj, „scenă de gen" etc.) și apar primele asociații sau cluburi fotografice, astfel că în perioada interbelică, se conturează două tendințe: fotografia de amator și profesionistă. Fotografii se constituie în grupuri, cluburi sau asociații precum: *Asociația Fotografilor Amatori, Uniunea Fotografilor din România* ș.a. Se organizează tot mai multe saloane sau concursuri de artă fotografică în țară și peste hotare. În 1954 ia ființă *Asociația Artiștilor Fotografi din România*, cea mai activă federație din Europa de Est, afiliată la *Federația Internațională de Artă Fotografică (FIAP)*. România era singura țară est-europeană care a organizat, în capitală, un salon internațional de artă fotografică, sub patronajul FIAP.

Colecțiile muzeului cuprind fotografii vechi, care acoperă o multitudine de genuri consacrate ale artei fotografice: portret (individual, în grup, al capului, al bustului), peisaj, fotografie de arhitectură, reportaj etc.) și o multitudine de subiecte (evenimente familiale și sociale, scene de muncă, edificii etc.), realizate de profesioniști sau de amatori. Cartoanele fotografice menționează nume precum: Franz Duschek, Franz Mándy, Allevy, Alfred Brand, Albert Capelle, B. Athen, Jeahalski, Anatole Magrin, M. Schrbarz, Szöllösy, Franz Grainer, Wilh. Mayr Kreuznach, I. Spirescu, Societatea Amatorilor de Fotografie Bucuresci ș.a.

Se adaugă: plăcuțe fotografice de sticlă, anvelope pentru uz fotografic (cu reclame: *Franz Mándy, Agfa, Kodak*), fotografii tip carte poștală cu personaje din familia regală (din colecțiile A. Brand, Mándy etc.), rame din diverse materiale și albume de fotografii, toate, la un loc, constituind o arhivă imagistică prețioasă a memoriei istorice, mărturii ale unui important domeniu de cultură universală.

Fotografii din colecția Muzeului Național al Agriculturii

Nr. inv. 1529, Fotografie reprezentând pe Nicolae și Maria Slavu la nunta lor din 1937, Sibiu

Nr. inv. ST 31, Fotografie realizată în studio, gen carte poştală, ce reprezintă o pereche de tineri căsătoriţi. Fotografie datată 1940

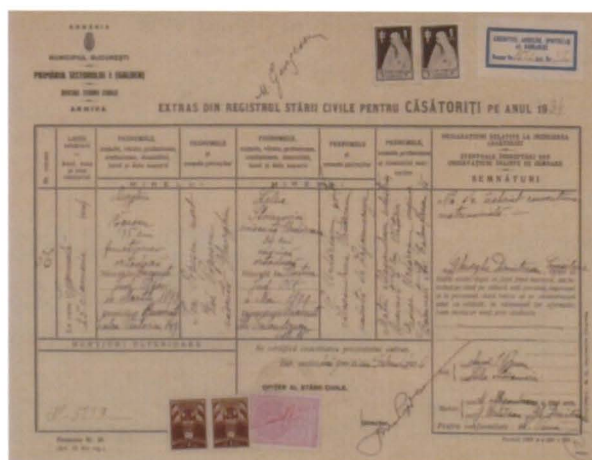

Nr. inv. 1946, Fotografie realizată la atelierul *Foto Splendid Costică Axinte*,

Slobozia, Ialomiţa, 4 septembrie 1949

Nunta la romani este şi astăzi un eveniment important din ciclul vieţii, pregătit aşadar din timp. După ce viitoarea mireasă a acceptat cererea în căsătorie, cei doi trebuie să îşi aleagă naşii. În vremuri vechi, nunta era despre fala naşului, care plătea toată cheltuiala, abia apoi despre uniunea dintre cei doi tineri. Atunci când s-au hotărât asupra parinților spirituali, viitorii miri se duc la aceştia cu un cadou, numit *plocon.* Acceptarea acestuia se traduce prin asumarea responsabilităţii de a fi părinţi spirituali pentru cei doi. Cele mai comune elemente păstrate chiar până în ziua de astazi în sărbătoarea nunții au fost: hora miresei, turta miresei şi furatul miresei. Hora miresei (Nuneasca) se dansează acasă la mireasă, prilej cu care soacra mică împarte diferite cadouri naşilor, socrilor şi, uneori, rudelor apropiate. În mod simbolic, turta miresei este ruptă de naşă deasupra capului miresei şi este dată spre consum invitaților. Se spune că aduce noroc celor care mănâncă din ea. Poporul român este un popor vesel şi uneori pus pe şotii. Astfel se explică păstrarea obiceiului furatului miresei, ale cărei origini sunt neclare. Se presupune că mirele nu trebuie să aibă ochi decât pentru mireasa lui, dar unii glumeți profită de neatenția mirelui şi fură mireasa.

Fotografiile care însoțesc expoziția *Bat clopote de nuntă la muzeu,* sunt sugestive, deoarece căsătoria este unul dintre cele mai generoase subiecte, care transmite sentimente şi emoţii privitorului.

EXTRAS DIN REGISTRUL STĂRII CIVILE PENTRU CĂSĂTORIŢI PE ANUL 19

SEMNĂTURI

Nr. inv. F.S. 754, *Extras din Registrul stării civile pentru căsătoriți pe anul 1934*

Muzeograf Fănica GHERGHE,

MUZEUL NAŢIONAL AL AGRICULTURII

www.muzeulagriculturii.ro
920031, Slobozia, B-dul Matei Basarab, nr.10,
jud. Ialomiţa
Tel./Fax: 0243-231991, Tel.: 0243-230184
e-mail: mna_slobozia@yahoo.com